

БОЖИЕТО ЛОЗЕ

“Имаше един човек стопанин, който насади лозе...” (Мат.21:33)

Заради вярата на патриарх Авраам Бог избра измежду всички останали народи само оня народ, който щеше да произлезе от чреслата му, благослови го и го определи за една изключителна мисия - да бъде носител на вярата в единия и истински Бог. От тоя богоизбран народ трябваше да произлезе Месия - Спасителят на света.

Много грижи положи Бог за Своя народ и за да го подготви за тая мисия. Извел го бе от Египет, за да го освободи от непосилно робство, преведе го по чудесен начин през Червено море, храни го в пустинята с манна, източил му вода от скала, носи го така, както баща носи сина си (Второз. 1:31), пазеше го от чужди неприятелски народи, Сам воюваше против неговите врагове (2Пар. 20:29), изпращаше му пророци, които да му възвестяват волята Божия, да го предпазват от заблуждения и да му вещаят бъдещи благи дни на Божието царство.

Още Псалмопевецът бе нарекъл иудейския народ “лозе”, насадено от Божията десница (Пс. 79:15-16). По-късно пророк Исаяя пее песен за лозето на Своя Възлюбен, насадено с отбор лозови пръчки на връх торна рътлина, оградено и очистено от камъни, съоръжено с кула и с изкопан в него лин (Ис. 5:1-2).

Лозето, като образ на избрания еврейски народ, е послужило и на Господа Иисуса в днешната му притча за лозарите-убийци. Тая притча разгледана в нейния исторически аспект, изобразява грижите на Бога за човека и неговото спасение, за устрояване на Царството Божие.

Лозето, както вече се каза, е домът Израилев (Ис. 5:7), богоизбраният еврейски народ; Господарят на лозето е Бог; лозарите са еврейските първенци - първосвещениците и старците народни, книжниците и фарисейте; слугите са старозаветните пророци, а Синът - Господ Иисус, Единородният Син Божи. Убийството на сина на господаря, станало въвн от лозето, е разпъването на Христа, станало въвн от Иерусалим, на близкия хълм Голгота.

В по-общ и есхатологически смисъл лозето означава още и Царството Божие. Това се вижда от

думите на Господа Исуса: *“Затова казвам ви, че Царството Божие ще се вземе от вас и ще се даде на народ, който принася плодовете му”* (Мат. 21:43).

Еврейските първенци не се оказали достойни пристойници на Божието лозе. Ослепени от завист и злоба, те избивали изпращаните от Бога пророци. Най-сетне Бог изпратил и Своя Син, за да събере плодовете от лозето, т.е. да научи народа на Божия закон и да го спаси от греховете му (Мат. 1:21), като го направи и наследник на Царството Божие, но жестоките по сърце и заслепените поради греха еврейски първенци убили и наследника на лозето – Сина Божии (Деян. 2:23).

Като завършил притчата, Христос запитал присъстващите първосвещеници и старейте народни: *“И тъй, като си дойде господарят на лозето, какво ще направи на тия лозари?”* Отговарят му – *“Злодейците ще погуби зле, а лозето ще даде на други лозари, които ще му дадат о време плодовете”*.

Думите на Христа по отношение на лозарите-убийци са пророчески; те са справедлива присъда, която се е сбъднала в свое време; недостойните еврейски първенци наистина били погубени, а Царството Божие било отнето от тях и било дадено на езическите народи.

Така се изпълни пророчеството на Исая, според което намериха Бога ония, които не бяха Го търсили и Бог се откри на ония които не бяха питали за Него (Ис. 65:1). Евреите отхвърлиха крайгълния Божии Помазаник – Исуса, но и Бог отхвърли ония, които Него отхвърлиха (Рим. 11:1-2), като обаче Си остави благословен остатък по благодат (Рим. 11:5-6), та чрез отпадането на древния Израил, да дойде спасението на новия, т.е. – на езичниците (Рим. 11:11). Така езическата дива маслина се присади към отчесналите се израилски клони. Древният Израил поради неверие бе отчестнат, а езическите народи поради вярата им по благодат бидоха присадени, за да дават навременен и богат плод (Рим. 11:20). Така Бог прояви Своята справедлива строгост към ония, които не се отказаха Нему верни и – благодат към ония, които повярваха в Него (Рим. 11:22). Размишлявайки върху този забележителен факт в Божието домостроителство, св. ап. Павел възкликва: *“О, каква бездна богатство, премъдрост и знание у Бога! Колко са непостижими Неговите съдби и неизследими Неговите пътища* (Рим. 11:33)“.

Братя, ние сме новият Израил, призван не по заслуга, а по благодат да бъдем добри лозари на Божието лозе и да даваме о време плодове. Всеки от нас, колкото и иначе незначително място да заеме в Църквата, е длъжен да бъде добър лозар на Божия виноград. Както в едно тяло има много членове и всеки член изпълнява определена служба, така и в Църквата и в обществения живот има отделни служения; пък и дарбите са различни. Затова, управител ли си, управлявай с мъдрост и по справедливост; учител ли си, пребъдвай в учителствването; наставник ли си, наставлявай с кротост; предстоятел ли си предстоявай с усърдие; благотворител ли си, благотвори на радо сърце (Рим. 12:5-7). Нека знаем, че ако и ние, подобно на лозарите-убийци, не се окажем достойни за званието, към което сме призвани, Бог няма да пощади и нас (Рим. 11:21). Като имаме, прочее, това предвид, нека да не мислим високо за себе си и да имаме страх да не би и ние, не дай Боже, да отпадне. Затова, нека принасяме плод достоен за покаяние. Нека пребъдваме в Христа чрез истинската вяра, за да пребъде и Христос в нас, съгласно с Неговите думи, и да даваме много плод (Йоан. 15:4-5) за Божия слава и за наше спасение. Амин!

Автор: Епископ д-р Николай Макриополски

Източник: [http://www. pravoslaviето.com/](http://www.pravoslaviето.com/)

